

I pro nemanželské dítě platí zásada §u 150 obč. zák., že náklady výchovy se mají uhrazovati jen z výnosu jeho majetku, pokud na to stačí. Ostatní musí uhrazovati nemanželský otec.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, Rv II 425/24.)

Žaloba nemanželské dcery na otcovu pozůstalost o placení zvýšených vyživovacích příspěvků byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně odůvodňuje svůj návrh na zvýšení výživného tím, že prý se majetkové poměry dědiců nemanželského otce od úpravy výživného podstatně zlepšily a naproti tomu její výživa a výchova vyžadují větších nákladů. Avšak nižší soudy, — na jejichž zjištění je dovolací soud vázán, — zjistily, že majetkové poměry dědiců nemanželského otce se podstatně zhoršily. Povinnost, vyživovati a zaopatřiti nemanželské děti, přechází jako jiný dluh na dědice (§ 171 obč. zák.). Tito ručí ovšem jenom do výše pozůstalosti a jenom potud, pokud nejsou sami zkráceni ve svém právu na výživu, leč že se přihlásili k pozůstalosti bezpodmínečně. Odvolací soud má za to, že žalovaná strana by mohla platiti vyšší výživné než dosud, a že jest toho pro žalobkyni potřeba, protože prý plat kontoristky v cizině nestačí na její výživu, ale nepřiřkl jí zvýšeného výživného, protože její vlastní majetek stačí na úhradu schodku. S tímto názorem nelze souhlasiti. Předně není zjištěno, že plat kontoristky nestačí na výživu, ani že žalobkyně je kontoristkou. Mimo to platí i pro nemanželské dítě zásada §u 150 obč. zák., že náklady výchovy se mají uhrazovati jen z výnosu jejich majetku, pokud na to stačí. Ostatní musí uhrazovati nemanželský otec. Přes to však je rozsudek odvolacího soudu ve věci samé správným. Žalobkyně totiž dovozuje v odvolání i v dovolání, že dosavadní vyživovací příspěvek nestačí na její studia. Avšak již první soud zjistil, že žalobkyně nestuduje, a to nikoli pro nedostatek prostředků, nýbrž pro nechuť ke studiu, a odvolací soud se neodchýlil od tohoto zjištění. V žalobě žalobkyně tvrdila, že je prodavačkou v družstvu a že potřebuje v tomto postavení příspěvku 450 Kč měsíčně, avšak tato okolnost nebyla v první stolici zjišťována a žalobkyně této vady neuplatňovala v odvolání a nezmiňuje se o ní dokonce ani v dovolání. Tuto okolnost tedy nelze bráti za základ rozhodnutí. Ze zjištěných skutkových okolností pak plyne, že žalobkyně nepotřebuje prozatím zvýšení výživného na úhradu nákladů studií. Žalobní nárok není prozatím odůvodněn vlastní potřebou žalobkyně, již ve sporu uplatňuje.

Čís. 4197.

Správci úpadkové podstaty nelze uložit vyjevovací přísahu dle §u 47 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 680/24.)

Věřitel úpadkové podstaty provedl bezúspěšnou exekuci na movitosti podstaty. I navrhl, by ve smyslu Šu 47 ex. ř. bylo správci úpadkové podstaty uloženo, by předložil přesný seznam veškerého jmění úpadkové podstaty, s udáním, kde jednotlivé věci se nalézají, a aby potvrdil přísahou vyjevovací, že údaje jeho jsou správné a úplné, že ničeho ze jmění úpadkové podstaty nezaložil, jinak že by byl vzat do vazby. Návrh správce podstaty, by návrh vymáhajícího věřitele byl zamítnut, soud první stolice zamítl, rekursní soud vyhověl návrhu správce podstaty a zamítl návrh vymáhajícího věřitele.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro uložení vyjevovací přísahy správci úpadkové podstaty není podkladu. Účelem vyjevovací přísahy dle Šu 47 ex. ř. jest, aby bylo zjištěno, kde jsou věci, na něž byla exekuce vedena a jež u dlužníka nebyly nalezeny. V tomto případě jde o předměty, náležející do úpadkové podstaty, o nichž dle úpadkových spisů sepsán byl inventář a jichž realizaci musí správce úpadkové podstaty při skládání účtů vykázati (§ 121 konk. řádu). Prodal-li tedy správce úpadkové podstaty různé svršky, do úpadkové podstaty náležející, jednal jen v mezích svého oprávnění, pokud se týče své povinnosti (§ 115 konk. ř.). Výtěžek musí ovšem správce úpadkové podstaty vyúčtovat i má i stěžovatelka právo, aby při skládání účtu činila své připomínky (§ 121 konk. ř.). Z těchto úvah plyne, že uložení vyjevovací přísahy správci úpadkové podstaty za účelem, který sleduje stěžovatelka, nesnášelo by se s předpisy úpadkového řádu o postupu správce úpadkové podstaty při realizaci a výkazu úpadkového jmění, nehledíc ani k tomu, že při opatřeních, úpadkovým řádem upravených, může býti dosaženo téhož cíle.

Čís. 4198.

Exekuce na nárok stavebníka na výplatu zápůjčky dle zákona o stavebním ruchu zaručené je nepřipustnou.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 681/24.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení exekuce zabavením pohledávky dlužníka proti městské spořitelně v B. na vyplacení zbytku zápůjčky, povolené dlužníku se zárukou státu na stavbu domu. D ů v o d y: Dle Šu 33 (2) zákona čís. 160/23 sb. z. a n. smí se zbytek zápůjčky vyplatiti teprve po udělení obývacího povolení po vyznačení domu v pozemkové knize a po kolaudaci podle Šu 24 tohoto zákona a jen na poukaz ministerstva sociální péče. Jek z exekučního návrhu vyplývá, nebyla kolaudace tato dosud provedena a zbytek pohledávky není proto dosud splatným. Následkem toho byla exekuce zamítnuta (§ 7 (2) ex. ř.). Rekursní soud exekuci povolil. D ů v o d y: Soud první stolice odvolává se neprávem na předpis Šu 7 odstavec druhý ex. ř., neboť předpis ten, že exekuce nemůže býti povolena před splat-